

hurtigt ende, som justitsministeren var inde på, i en overflødig lovgivning.

Hvis Ombudsmanden i det sekund, han får dette inden for sin kompetence, kan henholde sig til, hvad der er god forvaltningsskik, og dér kan komme med nogle krav til kommunerne, så synes vi, det må være den rigtige måde at gå frem på, men det forudsætter jo, at vi kan få en relativt hurtig behandling af ombudsmandsloven, og det håber vi så vil finde sted.

Hvis vi ikke når at blive færdige med den i en meget overskuelig fremtid eller vi eventuelt ikke når frem til, at kommunernes forvaltning lægges ind under Ombudsmandens kompetence, så er situationen en anden, og så må vi vende tilbage til denne her sag.

Søren Søndergaard (EL):

Både når det angår borgernes individuelle og kollektive rettigheder, er det vigtigt, at der ikke lægges unødige bureaukratiske og tekniske hindringer i vejen. Vi ønsker også i det tilfælde, der er til debat her, at den offentlige service skal være bedre.

Det er jo rigtigt, som bl.a. hr. Bjørn Elmquist er inde på, at forslaget fra SF formentlig kommer på baggrund af en række konkrete sager i min egen hjemkommune, hvor mennesker har forsøgt at benytte sig af deres ret til aktindsigt, men reelt har været afskåret fra det på grund af manglende journalisering. Derfor mener vi selvfølgelig, at hvis man reelt ønsker at leve op til lov om offentlighed i forvaltningen, må det være indlysende, at der skal kunne være adgang uden hindringer til forskellige former for dokumenter.

På den baggrund kan vi kun støtte det, der er intentionen bag dette forslag, og hvis det er sådan, at dette forslag bliver overflødiggjort af andre initiativer, så er det jo kun strålende. Der er det positivt, at der er en frist indbygget i beslutningsforslaget fra fru Margrete Auken, idet der står, at regeringen har tiden helt frem til den 1. januar 1996 til at fremsætte et forslag. Det er klart, at er det overflødiggjort inden da, så er jeg sikker på, at hverken SF eller fru Margrete Auken synes, at det skal vedtages.

Men intentionerne støtter vi fuldstændig, og kan regeringen eller andre finde andre måder at opnå nøjagtig det samme på, så er vi fuldt tilfredse.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke for det, som kan ligne en opbakning, hvis man begynder at tælle efter.

Socialdemokratiet har altid tidligere støttet postlisterne, og jeg kunne forstå, at man i hvert fald ikke ville afvise det, før man havde kunnet se, at det var så upraktisk, som nogle mener at det vil være.

Jeg kan fortælle ministeren, at pressen gerne vil have det. Selv om der må være nogle, der har bildt ministeren noget andet ind, vil pressen gerne have de åbne postlister, ikke for at kunne drille, men for at de kan lave deres arbejde ordentligt.

Socialdemokraterne har altid støttet det, CD var ikke til stede nu, og Det Radikale Venstre må jeg spørge i det mindste om postlisterne, for så vidt jeg kunne høre, sagde hr. Bjørn Elmquist ikke noget om postlisterne i denne sammenhæng. Det vil jeg selvfølgelig være glad for at få en bemærkning om også, for det er postlisterne, der ligger som den tunge ende, uanset om vi får ændringen af ombudsmandsloven igennem eller ej.

Så havde vi også Enhedslisten, og det vil sige, at vi som sædvanlig kun har de partier tilbage, der altid i princippet går meget ind for åbenhed, bare det ikke kommer til stykket – og især bare det ikke kan genere nogle af de folk, der sidder godt på systemet.

Jeg vil nok sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at hvis man f.eks. siger, at der ikke må blive nogen hængt ud, så kan vi jo ikke lave det her. Altså, jeg mener: Der vil tit blive nogen hængt ud, og Venstre plejer ikke at være så fintfølede i andre sammenhænge over for, hvem der måtte blive hængt ud. Hvis man mener den enorme opbakning, åbenheden har herinde, alvorligt, burde det jo se godt ud.

Jeg kan sige i den forbindelse, at det er bekvæmme at læse Erik Ninn-Hansens forord til offentlighedsloven. Jeg havde så sent som for et par måneder siden lejlighed til det, da vi i dyreforsøgsrådet skulle drøfte, hvordan offentlighedsloven faktisk virker. Jeg kunne citere for rådet, at det var en minimumsbestemmelse, og at man godt måtte gå videre, og vi kunne se, at man faktisk gør det modsatte, og at man med Justitsministeriets godkendelse laver nogle bestemmelser, hvoraf det næsten fremgår, at man har tavshedspligt – og den kommer ud i bred almindelighed – og at det ikke er muligt at få skabt en tilstrækkelig åbenhed om et område som f.eks. dyreforsøg, sådan at interesserede